

HET AMSTERDAMS LYCEUM
OLO-BULLETIN

nummer 17, juli 1996

oud-leerlingenorganisatie
van
HET AMSTERDAMS LYCEUM

Redactie OLO-bulletin

Donald Koppel
Oostelijk Halfrond 42
1183 GB Amstelveen
tel.: 020-6452772

OLO-secretariaat

Paula van Cleef-Joachimsthal
Heinzestraat 25
1071 SL Amsterdam
tel.: 020-6719159
fax : 020-6648529

OLO-bestuur

Eric Ros
Paula van Cleef-Joachimsthal
Tine van Gelderen
Maarten Lemberger
Reina Spier-van der Woude
Alfred de Swarte

bankrekening OLO: 46.78.07.493
(Postbankrekening ABN-AMRO: 2391)

foto's 10 februari: P. van Cleef, E. M. Lemberger
foto's pag. 11-12-13: R. Hendriks

lay out/DTP : Maria Boschman en Leszek Sczaniecki
druk : F. Vonk

INHOUD

- 3 **De oud-leerlingenborrel van 10 februari 1996**
Een terugblik.
Alfred de Swarte (1948)
- 6 **Hallo op 't feestlijk samenzijn....**
Nog een impressie van deze middag, nu van de jongste aanwezige,
die de OLO meteen een "gezicht" geeft.
Esther Geerling (1995)
- 9 **Het lustrumfeest**
Een voorproefje.
- 10 **Brug naar de toekomst**
Plaquette onthuld op de "Lyceumbrug".
Jet Rudolph
- 14 **Brieven aan de OLO**
Herinneringen van oud-leerlingen.
- 19 **Van het secretariaat**
De voortdurende zoektocht naar oud-leerlingen.
Paula van Cleef-Joachimsthal
- 20 **Wolkenland**
Tekst van de Wolkenlandliederen van weleer.
- Binnenkant omslag:
Polyhymnia vraagt medewerkers orkest èn koor

10 februari 1996

De oud-docenten mevrouw Crevels en de heer Schraa met Maarten en Tine van het OLO-bestuur

De oud-leerlingenborrel van 10 februari 1996

Het was een bijzondere bijeenkomst omdat velen van degenen die zich hadden opgegeven ontbraken. Oorzaak: verkoudheid of griep, maar vooral mist en gladheid. Toch wisten ondanks de barre weersomstandigheden zo'n 75 mensen de weg naar de aula te vinden, onder wie vele oud-leerlingen die voor de eerste keer een dergelijke diesviering meemaakten.

Wij hebben bovendien het experiment aangedurfd om geen voordracht of muziek ten gehore te doen brengen, mede doordat we deze keer niemand hebben kunnen vinden. Een magere viering dus, die beter afgelast had kunnen zijn?
Verre van dat. Het was duidelijk waar te nemen dat men best tevreden was met de ongekende situatie.

Er was meer tijd beschikbaar voor gesprekken, er was minder dorstig gedrang aan de bar, die bovendien een driekoppige schenkbegroting kende, de inhoud der gesprekken leek zelfs dikwijls wat meer diepgang te hebben dan het gewone "gebabbel aan de bar".
Was dit dan het enige algemene vertier?

Welneen, we hebben de schoolliederen gezongen, we hebben het welhaast traditionele pianospel van **Olaf Viruly** beluisterd en we hebben geluisterd naar wat twee dames en twee heren ons te vertellen hadden.

Van hun woorden volgt nu, in volgorde van opkomst, een korte bloemlezing:

Eric Ros, voorzitter OLO: Hij heet ons welkom op de achtste oud-leerlingenborrel, vermeldt met gepaste trots dat wij nu 1030 leden hebben. Om aan te tonen dat we in zo'n jaar niet stilzitten is Eric wel bereid een tipje op te lichten van de sluier, die nu nog over de voorbereidingen van het tachtigste jaarfeest hangt. Datum: 15 februari 1997 (men trekt agenda's, kreet uit de zaal "Hoe laat?"). Plaats: World Trade Center.

Voordelen: goed bereikbaar via Ringweg Amsterdam, veel parkeerruimte, meer gelegenheid tot dansen en praten dan toen, in 't Concertgebouw. Duur: van 18.30 uur tot 01.00 uur. Het schoolorkest komt weer in actie, aanmeldingen zo spoedig mogelijk bij Proster Meulen, Parallelweg 96, 6874 BH Wolfheze, tel./fax 026-4821644

Vergeleken bij 1992 zal het een ander soort feest worden, maar zeker zo gezellig.

De heer **R. Schoonveld**, rector:

Ook dit lustrum zal weer feestelijk worden gevierd. Zoals altijd een reünie overdag en een aantal lessen door docenten of oud-docenten. De rest van het programma voor de leerlingen zal later nog worden ingevuld.

Ook verder heeft de school grote plannen: de aula moet nodig vernieuwd qua vloerbedekking, en wat denken de oud-leerlingen van herstel van het balkon (instemmend gemompel uit de zaal). Beneden hebben we nu twee nieuwe lokalen, één voor muziek-onderricht en de andere voor het nieuwe vak techniek, zoals de wet op de basisvorming dat voorschrijft. Iedereen wordt uitgenodigd voor een rondleiding door die nieuwe afdeling.

Plots wendt de heer Schoonveld zich tot de regent van dit schooljaar. En, *O tempora! o mores!*, die regent is een meisje en ze heet **Leonore Wijsmuller**. De rector verzoekt haar in haar eigen woorden te vertellen van het prachtige feest, dat het DB dit jaar al heeft georganiseerd. Hoewel zij aanvankelijk een totaal verbijsterde indruk maakte door die onverwachte vraag, bleek al gauw dat zij de erefunctie, die zij bekleedt, voor 100% waard is. Het ging hier om een Nieuwjaarsgala, een dansfeest voor de bovenbouw in “het lang” (zoals de oudste oud-leerlingen plachten te zeggen). Iedereen had zijn/haar fraaiste kleren aangetrokken (of die van pa).

Nu maakte de zaal het haar betrekkelijk gemakkelijk, want men begon, door een gezonde nieuwsgierigheid gedreven, vele vragen op haar af te vuren, die zij steeds vlotter wist te beantwoorden. Zo leerden wij dat je op gabber-house muzick heel best kan dansen....

Paula van Cleef-Joachimsthal, secretaris van de OLO: Zij had het zich tot taak gesteld om eens uit te zoeken hoeveel Lyceumhuwelijken er in de OLO-administratie te vinden zijn, en welk stel zich erop mag beroemen, het oudste echtpaar te zijn. Aangezien wij allen in de computer zitten samengevat, en echtparen doorgaans dezelfde postcode bezitten, konden die echtparen door een druk op de knop worden opgespoord. Hoe romantisch toch! Welnu, er is sprake van 75 echtparen, honderdvijftig mensen dus, door de levensstorm naar elkaar toegewaaid, zelfs over wereldzeeën, met op de achtergrond het solide Amsterdamse Schoolgebouw, zo goed, zo trouw!

De volgende keer, zo mogen wij aannemen, zal Paula onderzoeken onder welke omstandigheden men zich door hechte band heeft laten samenbinden. Er zijn daar immers zovele verschillende mogelijkheden voor, op zo'n gemengde school! Kijk bij voorbeeld eens naar (de naam zegt het al) Wolkenland. Wat een prachtige gelegenheid biedt de traditionele avondwandeling daar, vooral als het maantje schijnt, om verliefd te worden. Een liefdesverklaring op het Forum te Rome tijdens de Romereis, of aan de voet van de Tower te Londen. Wij laten de lezer niet langer in het ongewisse: in 1928 zaten bij elkaar in de klas **Mien Wijnmalen** en **Wim ter Meulen**. Zij vormen het oudste Lyceumechtpaar en daarom zijn zij het, die het bloemetje verdienen, dat hun dan ook door Paula wordt aangeboden.

Toen Olaf Viruly zich even naar de bar begaf werd zijn zetel onmiddellijk bezet door Leonore, die zichzelf begeleidde bij een liedje van eigen compositie.

Veel aanwezigen verlieten toen de aula om mee te gaan met de rondleiding van de rector en toen iedereen weer terug was werd het genoeglijk gekout voortgezet.

“Die Schoonveld wordt langzamerhand een echte lyceïst” kon je hier en daar zachtjes horen fluisteren. Zou het als compliment zijn bedoeld?

Alfred de Swarte

Leonore Wijsmuller

Hallo op 't feestlijk samenzijn....

Hoewel ik menige HALO heb volgeschreven, sta ik nu toch met de mond (of liever de pen of nog beter de lap-top) vol tanden. In een overmoedige bui heb ik op de OLO-dies in februari aan Paula van Cleef beloofd een stukje voor het OLO-lijfblad te schrijven. Het leek haar leuk het borreltje nu eens door de ogen van een jong oud-lyceïst (lichting '95) beschreven te zien.

Eerst was er de verbazing bij het binnenkomen van de aula; er was niemand, maar dan ook niemand te zien die niet minstens vijftien (waarschijnlijk zelfs nog meer, maar ik wil niemand kwetsen dus we houden het op vijftien) jaar ouder was dan ik.

Later kwam hier nog enige verandering in, maar dat maakte weinig uit. Gelukkig was ik niet alleen gekomen, maar met twee mensen uit '94, dus we trokken met z'n drieën de gemiddelde leeftijd toch zeker een jaar naar beneden. We waren kennelijk zó jong dat sommige van de aanwezigen hun ogen niet geloofden en vroegen of we organisatie waren. "Nee, meneer, wij zijn ook oud-leerling." konden we niet zonder enige trots zeggen. Dat we zo jong waren had ook grote voordelen; "de barkeeper" vroeg of wij de jongsten waren, bood ons toen ons eerste drankje gratis aan. Eindelijk iemand die de problemen van de studiefinanciering begrijpt, bedankt!

De speeches begonnen en als eerste vertelde de voorzitter, Eric Ros, dat er volgend jaar een spetterend lustrumfeest in het WTC wordt gegeven. En ik vond het borreltje al zo spetterend! Terwijl iedereen opgewonden zijn agenda trok om 15 februari 1997 te noteren, vertelde de voorzitter dat niet alleen de catering beter zou zijn dan op het vorige lustrum, maar hij benadrukte ook meerdere malen de ruime en ideale parkeergelegenheid van het WTC.

Geheel gerust over mijn Porsche hoorde ik vervolgens het toespraakje van de rector aan. "Kinderen", begon hij. Kinderen! Toen we nog op school zaten had hij altijd het respect ons met "jongens en meisjes" aan te spreken, maar je bent nog geen half jaar weg of... Mijn gezelschap wist me echter mee te delen dat hij vorig jaar al zo geestig was geweest met "Jongens en meisjes" te beginnen dus dat hij nu voor de variatie zijn grapje wat had moeten aanpassen.

De heer Schoonveld vertelde ons dat er twee lokalen drastisch veranderd waren, dat er een nieuw computerprogramma was aangeschaft en dat hij ons na alle speeches graag een rondleiding wilde geven langs deze bezienswaardigheden.

Na zijn verhaaltje gaf hij het woord aan de regent van het DB. Zij vertelde over het knallende galafeest dat de week ervoor was gehouden. Dat er gratis champagne was, dat er om twaalf uur een regen van ballonnen naar beneden kwam en dat er gala muziek gedraaid werd. Hoewel ik toch echt op het feest was heb ik van dit alles niets gemerkt. (Of dat door de alcohol kwam kan ik me niet meer helemaal helder herinneren).

Ze legde ook uit wat gabberhouse is en toen iedereen weer op de hoogte was van hoe en wat in '96, besteeg ons aller Paula de trappen naar het podium en vertelde ons dat het oudste lyceum-echtpaar aanwezig was. Ze riep de mensen, die inderdaad de jongsten niet meer waren, naar voren en vertelde over hoe vroeger de rector oud-lyceïsten die elkaar op school hadden leren kennen en later getrouwd waren een “aantrekkelijke” cheque placht te geven. Ik stootte mijn vriendje aan en hoopvol keken we naar meneer Schoonveld, maar Paula vertelde dat dit de laatste tijd niet meer gebeurde.

Er werd (staand!) lang zal ze leven voor het echtpaar gezongen en toen vertelden beide mensen een leuke anekdote. Mevrouw vertelde hoe ze op een schoolfeest haar toekomstige man had zien zitten en zijn aandacht probeerde te trekken door met haar been te wiebelen. Tsja, die goede oude tijd; tegenwoordig moet je wel met wat meer wiebelen wil je nog wat aandacht krijgen.

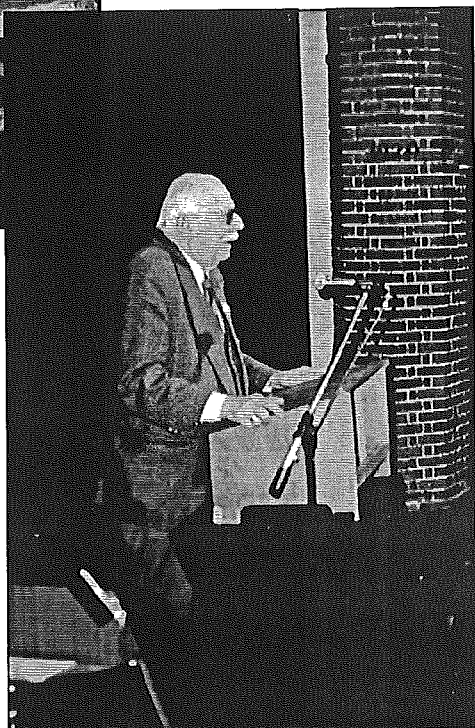
En toen gebeurde het; de hele zaal stond wederom op om het schoollied te zingen! Hoewel het schoollied echt nooit meer op school wordt gezonden (bijna geen enkele leerling heeft er zelfs van gehoord!) kende ik het via mijn vader, die het wel eens onder de douche of bij de afwas zingt. Ik kon dus zonder papiertje het hele lied meezingen, maar, en dat schokte me toch enigszins, de rector niet!

Sinds het officieel zingen van het schoollied ben ik helemaal voor de herinvoering ervan. Omdat de muziek misschien een beetje ouderwets is, zou iemand het wellicht op gabberhouse (en iedereen die op de dies was weet nu wat dat is) kunnen zetten: “Hallo...poem poem...op ‘t feestlijk...poem poem...samenzijn...poem poempepoem poem.” Het zal vast inslaan als een bom. Poem.

Na het zingen nam de rector ons mee voor de beloofde rondleiding langs het muziek-techniek- en computerlokaal. En wát hing er boven het computerlokaal? Het eindexamenbord met mijn naam erop. Want, mensen, zeg nou zelf, daar gá je toch voor? Voor dat bord. Het is natuurlijk heel fijn als je een diploma in de kast hebt liggen, maar, geef maar toe, eigenlijk is zo’n bord nog leuker. Ik nam me voor elke keer als ik op school terugkom even naar mijn bord te gaan kijken. Gewoon kijken of ik er nog hang.

De rondleiding eindigde in de aula, waar ik mijn belofte aan Paula van Cleef deed, waar mijn verhaal begon en waar mijn verhaal eindigt met een oproep aan alle jonge OLO-leden: Kom ook een keer naar het OLO- borreltje, je moet het een keer meegemaakt hebben, het is heel bijzonder.

Esther Geerling

Het echtpaar Ter Meulen-Wijnmalen

Het lustrumfeest 1917 - 1997

Het 16e lustrum van onze school zal in februari 1997 worden gevierd.
Voor de oud-leerlingen wordt het weer een grandioos feest, dat op

zaterdag 15 februari 1997

in de zalen van het World Trade Center vanaf 18.30 uur zal plaats vinden.

Het programma

Het programma wordt voor een groot deel door oud-leerlingen ondersteund en uitgevoerd.

Polyhymnia, samengesteld uit oud-leerlingen "door de jaren heen" zal de opening van het feest vrolijk, maar zeker in de geest van Het Amsterdams Lyceum, kracht bijzetten.

Gedurende deze avond zal er veel gelegenheid zijn voor het ontmoeten, praten met elkaar en eten, maar na interviews van oud-leerlingen door Ivo Niehe zal toch om 22.00 uur het dansen op twee plaatsen in de verschillende zalen beginnen. Op andere plaatsen blijft het herinneringen ophalen mogelijk.

Het dansen op de klanken van Joseph Lamb of van het dansorkest, samen te stellen door oud-leerling Wim Griep, kan bij het weerzien veel herinneringen aan de schooltijd oproepen.

Onze eerste brief hebt u inmiddels ontvangen. Voor de organisatie is het belangrijk dat de antwoordkaarten, ingesloten bij onze uitnodiging worden ingevuld. Mogen wij alsnog op een snelle retournering van deze antwoordkaart rekenen?

De uitnodiging werd naar 4500 adressen verzonden. Mocht u oud-lyceïsten kennen, die de brief niet ontvingen, dan graag bericht aan het OLO-secretariaat, Heinezestraat 25 1071 SL Amsterdam, tel. 020-6719159; fax 6648529.

Adresboek

Ter gelegenheid van dit lustrum zal een nieuwe adressenlijst verschijnen ter vervanging van de uitgave van 1992. Dit geheel bijgewerkte adresboek zal voor f 5,- te koop zijn, zowel tijdens de ontvangst op school als 's avonds in het WTC.

Sponsoring

Voor dit lustrum is alleen sponsoring van de adreslijst gevraagd door plaatsing van een advertentie (A4 = f 500,-).

Daarop zijn nog te weinig reacties ontvangen. Gaarne aanmeldingen naar onze penningmeester, Parmentierlaan 60, 1185 CX Amstelveen, fax 020-6455156 of naar het OLO-secretariaat.

Zegt het voort, maar ook dat het 80-jarig verjaarsfeest een geweldig feest gaat worden!

In het blad MEDEDELINGEN lazen we een artikel over de Lyceumbrug, geschreven door Jet Rudolph. Zij is als docente aardrijkskunde aan de school verbonden en studeerde kunstgeschiedenis.

In onze schooltijd hebben we vele voetstappen op die brug gezet: om naar school of de AVIO te lopen, onze fiets er te “stallen” of om in de pauze erop rond te hangen. Uiteraard zonder te beseffen wat voor bijzonder bouwwerk dit was.

Omdat het nooit te laat is om te leren, nemen we het artikel over, met dank aan de redactie van MEDEDELINGEN.

Brug naar de toekomst

Sinds kort treft men op de brugleuning van de Lyceumbrug een plaquette aan. Voorbijgangers krijgen tekst en uitleg over de bijzondere aspecten van dit functionele kunstwerk, ontworpen door de bekende architect Piet Kramer.

De laatste jaren neemt de belangstelling voor de bruggen uit de zogenaamde “Amsterdamse School”- periode toe. De bruggen van Piet Kramer met hun beeldhouwwerk en siersmeedwerk behoren tot het mooiste wat de stad te bieden heeft.

De “Lyceumbrug” is dan ook verrijkt met een plaquette, die bedoeld is om voorbijgangers te wijzen op de waardevolle aspecten ervan.

De brug als schoolplein

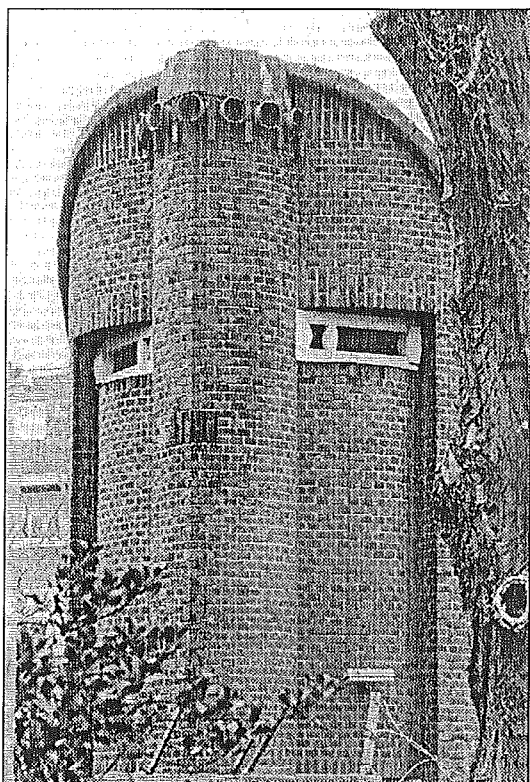
Wie de Lyceumbrug passeert, op weg naar de AVIO of naar huis, zal zich nauwelijks realiseren dat hij een kunstwerk oversteekt, en dat dit kunstwerk pas eindigt bij de twee huisjes aan de uiteinden van de kademuur aan de overkant van de school.

Wel weet iedereen dat hij na een regenbui zorgvuldig over de juiste trottoirtegels moet springen, wil hij niet tot over zijn oren onder de modder de overkant bereiken. En juist die slechte afwatering is nou het unieke aspect van deze brug: het is de platste brug die in de jaren'20 werd gebouwd, met slechts een paar centimeter kromming. Daardoor beantwoordde de brug aan twee voorwaarden: hij moest een schoolplein worden, en dus niet hoger liggen dan het Lyceum, en tevens wilde men een mooie brede brug op één van de hoofdroutes van het stadscentrum naar het terrein waar in 1928 de Olympische Spelen zouden worden gehouden.

Twee huisjes

Bovendien wilde Gunning er een gelegenheid voor het aanleggen van boten, wat resulteerde in twee brede bruggenhoofden met aan weerszijden twee huisjes, de één een bootsmanshuisje en de ander een toiletruimte. Deze huisjes werden gebouwd in de unieke vormtaal, die eigen is aan de "Amsterdamse School": een grote plasticiteit door de toepassing van baksteensculptuur. Naar de straatkant toe hebben de huisjes een maskerachtige uitdrukking en met een beetje fantasie lijkt het dak op naar beneden golvend haar. Vooral als je naar de AVIO loopt, lijkt het alsof van achter de heg een groot hoofd je gangen volgt.....

Het beeldhouwwerk van Hildo Krop op de brug is opvallender dan bij de vroegere bruggen waar hij met Kramer samenwerkte. Daar gaat het beeldhouwwerk organisch op in het metselwerk van de bruggenhoofden, de leuning, bankjes of het gietijzeren hekwerk. Bij de Lyceumbrug echter leiden de beelden van Krop voor het eerst een eigen leven en zijn ze zelfs op een sokkel geplaatst.

Boothuisje. Het maskerachtige gezicht kijkt van achter de heg naar de voorbijgangers. Hij heeft gietijzeren krullen op zijn voorhoofd. Zijn haar golft als dak naar de kade.

Het boothuis staat ook afgebeeld op pag.181 van "Pieter Lodewijk Kramer, architect van de Amsterdamse School" door Bernhard Kohlenbach (ISBN 90.6611.173.9)

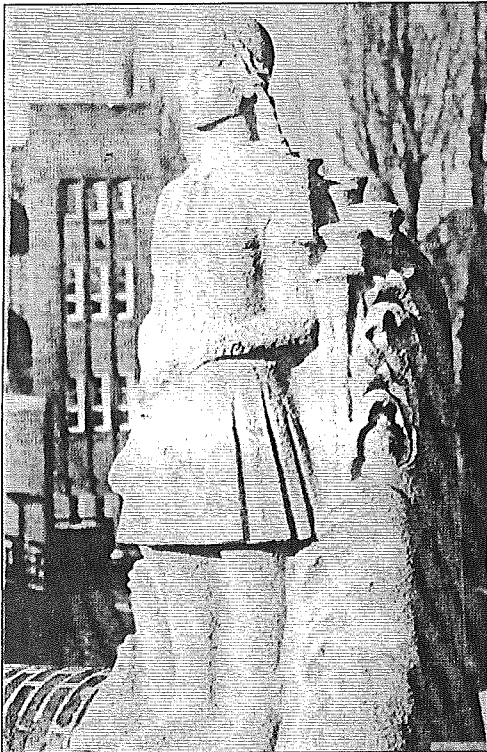
School en gezin

Zij zijn een verwijzing naar de gezamenlijke taak van school en gezin: de opvoeding van kind tot zelfstandige volwassene. De vader geeft zijn zoon een les in techniek door hem een machine-onderdeel te laten zien. De moeder onderwijst haar dochter in de schoonheid van de natuur en toont haar een bloem. Dit doet ze met zo een overtuiging dat de afgelopen zomer spontaan een boompje groeide tussen moeder en dochter in. De Dienst Publieke Werken heeft, weinig poëtisch als deze is, dit boompje in september van het beeld laten verwijderen.

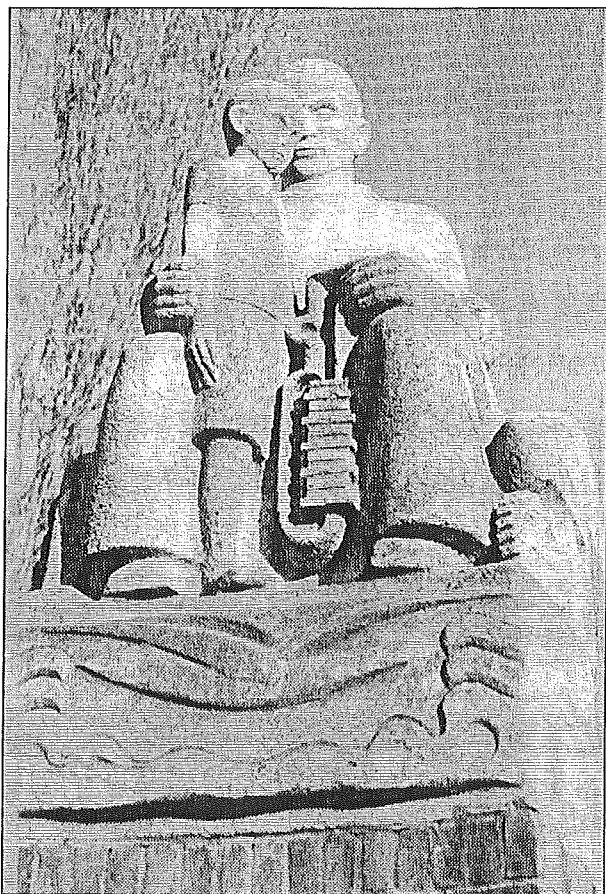
Aan de overzijde van de brug zien we het jongetje en meisje weer terug, maar nu alleen: zij hebben letterlijk de weg naar zelfstandigheid overbrugd.

Wie een volgend keer over de brug loopt, moet eens letten op de details: de boothuisjes, het siersmeedwerk en de beelden. En ook al is de Lyceumbrug dan misschien niet Kramers mooiste brug, het is in ieder geval zijn platste!

J. Rudolph

Beeldhouwwerk van Hildo Krop. Niet alleen het beeld is een zelfstandig element op de brug, het meisje zelf heeft ook de weg naar zelfstandigheid overbrugd.

De opvoeding: een vader toont zijn zoon een machine-onderdeel. Dit beeld verwijst zowel naar de taak van de ouders alswel naar die van de school: het kind helpen op de weg naar zelfstandigheid.

Brieven aan de OLO

Zo nu en dan ontvangt de redactie of het secretariaat een brief van iemand die behoefte voelt om iets te schrijven, hetzij naar aanleiding van een bulletin, als antwoord op een van de OLO ontvangen brief of zomaar wat herinneringen aan de schooltijd.

Een selectie:

Wij condoleerden mevrouw Fleck met het overlijden van haar echtgenoot Peter, één van de eerste regenten (1927). Zij antwoordde:

..."Het Amsterdams Lyceum heeft een belangrijke en zeer positieve rol in zijn leven gespeeld en lag hem zeer na aan het hart. Hij had hechte vriendschapsbanden met bijna allen die nog in leven zijn en was in geregelde correspondentie en telefooncontact. Ikzelf ben in Den Haag op het Lyceum geweest, maar ik weet dat de banden van liefde en trouw die de oud-leerlingen aan het Amsterdams Lyceum binden zeer uitzonderlijk zijn..."

*****

Dick Smit (1949) schrijft na lezing van het vorige bulletin:

..."Ja, er zijn dingen gebeurd op het Amsterdams die men nooit vergeet. Bomhoff (Nederlands), die hoegenaamd geen orde kon houden, vertelde ons over professor Leonard Huizinga die Nederlandse meesterwerken had geschreven. Hij vroeg toen of wij een paar van zijn boeken konden noemen (zoals "Herfsttij der Middeleeuwen"). Een leerling riep "Adriaan en Olivier", hetgeen natuurlijk door zijn zoon was geschreven en en hoegenaamd waardeloos in de ogen van Bomhoff.

Ook kozen wij Bomhoff om ons te begeleiden voor een werkweek naar een jeugdherberg in de buurt van Arnhem. Eerst nam hij dit aan en begon met: "Een werkweek bestaat uit twee dingen, het binnenwerk en het buitenwerk. Het binnenwerk bestaat uit..." (hij bedoelde natuurlijk studeren), waarop Bob uitriep: "het stucadoren". Daarop reageerde Bomhoff niet en vervolgens wilde hij ons het Wolkenlandlied bijbrengen (ter oprissing van het geheugen: zie achterin, red.) Daarop hadden wij echter onze eigen tekst gemaakt en de hele klas begon de ongekuiste tweede versie te zingen. Resultaat van een en ander: Bomhoff weigerde om met ons mee te gaan, hetgeen achteraf bekeken maar goed was ook, want de zaak zou koninklijk in het honderd zijn gelopen. Van Praag (Franse taal) ging met ons mee, en voor hem hadden we respect en we durfden niets ongeoorloofds te doen. Er was een jongen in mijn klas wiens vader een apotheek had. Hij had een flesje verdovende middelen "gegapt" en gedurende een les van Bomhoff deed hij een aantal druppels ervan op zijn zakdoek. Hij klopte het meisje dat voor hem zat op haar schouder en zei: "dit moet je eens ruiken, 't is lekker", waarop het slachtoffer bewusteloos uit haar bank viel. De hele klas wist dat hij het ging doen, maar dat meisje niet. Ik weet hun namen nog. Bomhoff schrok zich een beroerte! Natuurlijk kwam Gunning erbij en toen was de pret afgelopen: de "misdadiger" werd drie dagen van school gestuurd...

Nico Vink (1957) schrijft ons de volgende herinneringen:

“Nico, wat is het pericikel-sklerengiem?” Ik zeg: “Wat zegt u?” Mijnheer Moll: “Ik zeg wat is het pericikel-sklerengiem?” “Oh, het pericikel-sklerengiem, nee, dat weet ik niet.”

Bij het eindexamen Engels heb ik “William of Orange” vertaald als Willem Sinaasappel. Ik snapte daarom niets van de tekst en haalde een 2. Het jaar daarna heb ik mijn eindexamen wel gehaald.

Bij de afscheidsreceptie van mijnheer Krijn.

Je moest je naam opgeven en die werd als je bij het echtpaar Krijn kwam hardop gezegd: “Nico”. Mevrouw Krijn zei toen: oh, Nico! Waarop mijnheer Krijn zei: ja, je hebt nog op je handen gestaan op de toren naast Wolkenland.

Ja, zei ik trots: ik ben ook nog in Nieuwersluis geweest.

Mevrouw Krijn: Wat is Nieuwersluis? Antwoord mijnheer Krijn: het strafkamp van de militaire dienst.

Ik sprak toen de volgende volzin uit:

“Als je eenmaal op het Amsterdams Lyceum hebt gezeten, ben je niet meer geschikt om in militaire dienst te gaan!”

Mijnheer Krijn riep toen uit: Ach, welnee, Nico!

Thuis herinnerde ik me dat hij zelf officier was geweest...!

*****

Hans de Boer (1946) bezocht in mei vorig jaar de tentoonstelling in de aula, kwam daardoor in contact met de OLO en schreef ons een lange brief:

Na vijftig jaar zag ik op 6 mei j.l. het klaslokaal terug waaraan voor mij zeer dierbare herinneringen zijn verbonden.

Ik kwam pas in 1943 op “het Gunning”, in de 4e klas H.B.S.-B. Daarvoor zat ik op het Ignatiuscollege, evenals Jan van der Spek die al een jaar eerder deze overstap had gemaakt. We waren een soort trendsetters want als katholieke scholier was het in die tijd hoogst ongebruikelijk op een “neutrale” school te zitten. Jan en ik zijn bevriend geraakt en we zijn elkaar, tot zijn overlijden enkele jaren geleden, nooit uit het oog verloren. Ook onze gemeenschappelijke vriend en klasgenoot Paul van Odijck verkeert helaas niet meer in het land der levenden.

In het najaar van 1944 werden wij in verband met onder andere de toenemende razzia's door de bezetters om arbeidskrachten te vangen voor de fabrieken in Duitsland naar huis gestuurd en kort daarop doken de meeste jongens onder. De meisjes bleven ons zo lang mogelijk voorzien van leerstof.

Na de bevrijding stroomden we door naar de 6e klas om in 1946 eindexamen te doen.

Bijgaande zwart-wit foto's heb ik genomen in het voorjaar van 1944. Gezien de onscherpte is het waarschijnlijk dat ik er toen geen afdruk van heb gemaakt (als lid van "Daguerre" was dit zeker mijn eer te na).

Onlangs vond ik het negatief terug en uit nieuwsgierigheid heb ik het toch maar laten afdrukken. Hoewel de afdruk onscherp is, herken ik al mijn klasgenoten, op de uiterst linkse figuur na. Rob Peelen en Paul van Odijck ontbreken.

De opname gemaakt tijdens een les van dr. G. Kalff geeft duidelijk weer, dat er aandacht was voor deze geestige en sympathieke leraar Nederlands. Voor hem zitten Jan Willem Visser, Nel Wassink en Debbie Hakker. Vermeldenswaard is nog dat de affiches van de Holland-Amerikalijn die overal langs de wanden van het lokaal hingen waarschijnlijk het idee waren van Jan van der Spek. De Nederlandse driekleur was op deze affiches altijd heel duidelijk aanwezig.

Ik wil besluiten met de ontboezeming dat ik met veel plezier en ook enige weemoed deze brief heb geschreven.

Dr. Kalff...." geestige en sympathieke leraar Nederlands" (en geschiedenis)

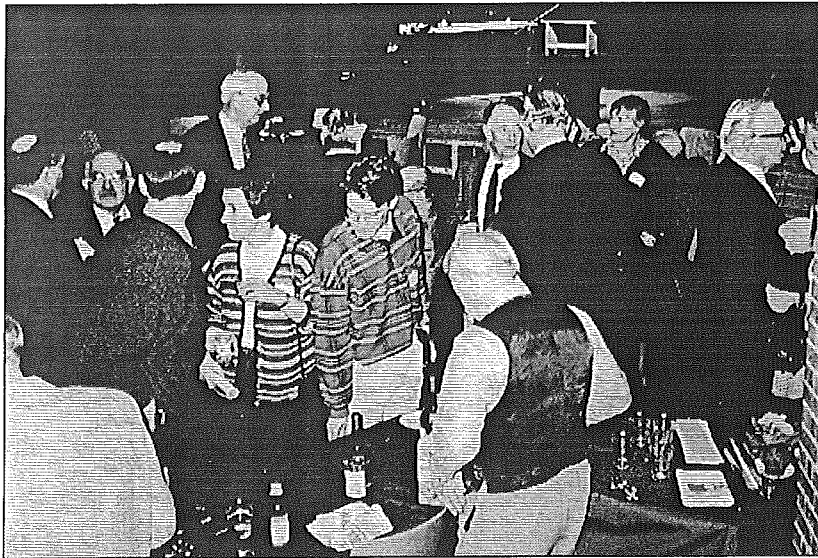
De klas van Hans de Boer voor de AVIO (1944) (inclusief de ontbrekende naam!)

raam links:

*Simon Sint, Florry Verhamme, Debby Hakker
Nel Wassink, Jan Biemond, Lucas Bunge
Ernie Nolte*

raam rechts:

*Wim Bax, Jan v.d.Spek, Kees Götze
Miek Hoffman, Freddy Vlieger
Eric Blauwkuip, Hans van Walree
Jan Willem Visser*

10 februari 1996

Van het secretariaat

Nog altijd zijn er oud-leerlingen van wie we het huidige adres niet weten.

We blijven ons best doen om die te traceren, want wanneer we erin slagen iemand te vinden en hem dan in kennis stellen van het bestaan van onze vereniging, reageert men steeds enthousiast op het herstelde contact met de school.

De meeste van deze recentelijk teruggevonden oud-lyceïsten waren dan ook aanwezig op onze bijeenkomst in februari, waar ze zichtbaar tevreden rondliepen.

De redactie van het maandblad *Ons Amsterdam* was zo vriendelijk om een oproepje te plaatsen in hun mei-editie van 1995. Een tiental oud-leerlingen heeft hierop gereageerd.

Om oud-gymnasiasten onder ons op te sporen hebben we ook contact opgenomen met de Vereniging Vrienden van het Gymnasium, hetgeen resulteerde in het onlangs plaatsen van een oproep in het juni-nummer van hun blad.

Van onze kant willen we graag hieronder een plaatsje inruimen voor een bericht van hun redactie over de doelstellingen van deze vereniging.

"Ja, we vertellen u graag wat over de **Vereniging Vrienden van het Gymnasium**.

Die werd in 1980 opgericht door een groep mensen die - in tegenstelling tot sommige politici in die dagen - overtuigd waren van de waarde van de gymnasiale opleiding. Hun doel was en is deze opleiding in stand te houden en tot verdere bloei te brengen, zowel op scholengemeenschappen als op de zelfstandige gymnasia. De Vrienden proberen hun doelen te bereiken door enerzijds te lobbyen bij de betrokken bewindslieden, en anderzijds belangstelling voor de opleiding te wekken bij leerlingen en hun ouders. Immers: wie veel Vrienden heeft staat sterk!

In de 15 jaar van ons bestaan is het ledental gegroeid tot meer dan 3500. We zijn dus geen piepkleine actiegroep meer, zoals in het begin, toen je allerwege horen kon hoe 'elitair' het gymnasium was. Elitair (in intellectuele zin uiteraard) mag weer en het gymnasium bloeit als nooit te voren. Tegen de verdrukking in, mag je wel zeggen. Toch moeten we waakzaam blijven en zorgen dat het ook zo blijft. Daartoe moet ook het ledental op peil blijven. Waar vele leden van het eerste uur ons helaas zijn ontvallen, moeten de gelederen worden versterkt met nieuwe, jongere leden. Om het geld hoeft u het niet te laten, onze contributie is met opzet bescheiden gehouden: f 30,- voor gewone leden, f 20,- voor 65+ en f 10,- tot 27 jaar. Een lidmaatschap voor het leven kost f 300,-, voor 65+ f 200,-. Leden ontvangen viermaal per jaar onze *Mededelingen*.

Hebt u nog vragen? Wilt u een proefnummer van ons blad? Wilt u zich aanmelden als lid? U kunt voor dit alles contact opnemen met ons bestuurslid publiciteit, Maria Rietdijk-Helmer, Pinellaan 7, 2061 LH Bloemendaal, tel./fax 023-5376772. Wij zouden op onze beurt graag met u kennismaken en u als lid van de Vrienden inschrijven.

Tot ziens!"

WOLKENLAND-AVONDLIED

Woorden van Dr C. P. Gunning

Nu is de dagtaak weer volbracht	In 't stille bos, de groene wei,
Reeds daalt de avond, valt de nacht,	Het ruisend veld, de wijde hei,
De klokken luiden,	Kwam allerwegen
Wij zingen blijde	Ons blijdschap tegen
Ons avondlied.	En levensvreugd.

Wij wensen 'lkander „Goede Nacht”
 Eén houdt er over ons de wacht,
 En van Zijne Vrede
 Deelt Hij ons mede
 Bij dag en nacht.

WOLKENLAND-LIED

(Wijze: Limburg, mijn vaderland)

Wekenlang was het gesprek
 Van de hele klas.
 Telden wij de dagen al
 Tot het zover was;
 Eindelijk brak de dag toen aan
 En zijn wij gegaan —
 Naar 't heerlijk Wolkenland,
 Ons Schoolbuitenhuis,
 In 't heerlijk Wolkenland
 Voelen wij ons thuis.

Vrolijk zijn wij nu bijeen,
 Vele dagen lang.
 Samen bindt ons al die tijd
 Werk en spel en zang.
 Wandelingen, groot en klein,
 Alles even fijn —
 Welkom in Wolkenland,
 Ons Schoolbuitenhuis,
 In 't heerlijk Wolkenland
 Voelen wij ons thuis.

Iedereen heeft hier zijn taak.
 Arbeid of corvee,
 Wie niet aanpakt hoort hier niet,
 Ieder helpt hier mee.
 En zo brengt die hele tijd
 Ons veel blij jolijt —
 In 't heerlijk Wolkenland
 Ons Schoolbuitenhuis.
 In 't heerlijk Wolkenland
 Voelen wij ons thuis.

Straks is alles weer voorbij,
 Roept ons weer de school;
 Maar — dan blijft d' herinnering
 Aan die tijd vol jool.
 Wat ook in de toekomst zij,
 Altijd denken wij —
 Aan 't heerlijk Wolkenland,
 Ons Schoolbuitenhuis,
 In 't heerlijk Wolkenland
 Voelden wij ons thuis.

Polyhymnia

We deden al een oproep aan de musici om zich te melden voor het oud-leerlingenorkest.

Bij voldoende animo zou er een muziekstuk gekozen kunnen worden, waaraan ook een koor kan deelnemen.

Zangers, zowel professioneel als amateur, kunnen zich eveneens aanmelden bij

Prosper ter Meulen
Parallelweg 96
6874 BH Wolfheze
tel./fax 026-4821644

